

Arrest

nr. 206 385 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 september 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 april 2013 België is binnengekomen, diende op 25 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 13 januari 2014 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 10 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 11 augustus 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 5 juli 2017 gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de Somalische taal machtig is, van 08.53 uur tot 12.32 uur. Uw advocaat, meester Oger, loco Meester Loobuyck, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawiye-clan te behoren. Gedurende uw leven woonde u met uw familie in verschillende wijken in Mogadishu. Het laatste jaar van uw verblijf in Somalië verbleef u in Elasha Biyaha.

Als persoonlijke problemen haalde u een geheim huwelijk aan met A.S.F. op vijftienjarige leeftijd. U ontmoette haar in 2010. Na drie maanden trouwde u met haar, in 2011, zonder medeweten van jullie families. Toen ze zwanger werd, bevond u zich bij uw vader en diens kinderen. Uw schoonfamilie kwam erachter dat uw echtgenote zwanger was. U raadde haar aan om niet te vertellen dat u de vader was aangezien u dan in de problemen zou komen met uw eigen familie. Ze vertelde haar schoonfamilie dat de vader van het kind overzee was gereisd. Ze werd vervolgens verjaagd uit huis. Uw echtgenote trok hierna in bij haar zus. Uw moeder – die het land eerder had verlaten – belde u vanuit België om te vertellen dat u naar Addis Abeba (Ethiopië) moest komen om de gezinsherenigingsprocedure op te starten. Na uw vertrek naar Ethiopië in 2012, beviel uw echtgenote van jullie zoon. Uw schoonfamilie zette uw echtgenote onder de druk om te vertellen wie de vader was. Uw schoonzus, bij wie uw echtgenote verbleef, probeerde inmiddels ook via gezinshereniging het land te verlaten. Haar echtgenoot was in Amerika. Samen met haar zus ging uw echtgenote ook naar Addis Abeba om de procedure te starten. Twee maanden na haar aankomst in Addis Abeba spraken jullie af in het huis van uw vriend. Achteraf bleek uw schoonzus niet te kunnen worden herenigd met haar echtgenoot in Amerika. Uw schoonzus en uw echtgenote gingen terug naar Somalië na een verblijf van vier maanden in Addis Abeba. Eens terug in Somalië, bleek uw echtgenote een tweede keer zwanger te zijn. Deze keer werd uw echtgenote verjaagd uit het huis van uw schoonzus. Sindsdien verblijft ze bij een tante (vaderszijde). U kreeg uiteindelijk het nieuws dat u naar België kon komen. Na een jaar verliet u Ethiopië. U vertelde niets over het (geheime) huwelijk aan uw familie in België. Ze waren ook niet op de hoogte dat u getrouwd was, aangezien u tijdens de procedure in Addis Abeba eveneens nergens melding had gemaakt dat u gehuwd was of kinderen had. Vrienden in België raadden u aan om naar Duitsland te gaan en daar asiel aan te vragen zodat uw echtgenote naar Europa zou kunnen komen. Op 28 december 2013 kwam u aan in Duitsland. U verbleef 2,5 jaar in Duitsland. U vroeg er asiel aan op 13 januari 2014. Uw asielaanvraag werd geweigerd op 22 maart 2016. U tekende beroep aan, maar vertrok voor dit beroep werd behandeld en kwam terug naar België. Inmiddels was u uw verblijfstitel in België verloren. Toen u terugging naar België, vertelde u alles aan uw ouders. Zij raadden u aan om naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te gaan. U vroeg asiel aan in België op 25 juli 2016.

Momenteel verblijft u bij uw ouders in België.

Uw echtgenote verblijft bij een verre tante (vaderszijde) in Somalië. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw "vrees voor vervolging" in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS dat u niet kunt terugkeren naar Mogadishu omdat u represailles vreest door uw twee schoonbroers omdat u in 2011 in het geheim gehuwd bent met hun zus waarmee u inmiddels samen twee kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, dd. 5 juli 2017, p.3-4). Volgende bemerkingen kunnen echter gemaakt worden bij de door u ingediende asielaanvraag en het door u geschetste asielrelaas.

Ten eerste dient het volgende opgemerkt te worden bij uw eerder ingediende asielaanvraag in Duitsland.

U verklaarde voor het CGVS dat u via de procedure van gezinshereniging naar België bent gekomen, dat u in het kader van deze procedure had aangegeven (aan de Belgische autoriteiten) en aangeduid dat u niet gehuwd was en geen kinderen had, en dat vrienden u bijgevolg aangeraden zouden hebben om naar Duitsland te gaan om er asiel aan te vragen zodat uw vrouw en kinderen naar Europa zouden kunnen komen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hier dient ten eerste bemerkt te worden dat u voor het CGVS aangaf dat u naar Duitsland bent gegaan om uw beweerde echtgenote en kinderen te kunnen laten overkomen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U geeft later tijdens het gehoor nogmaals aan dat u naar Duitsland bent gegaan om een oplossing voor uw echtgenote en kinderen te vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U laat hierbij niets vallen over eventuele persoonlijke problemen die uzelf zou kennen bij een terugkeer naar Mogadishu en laat uitschijnen dat u naar Duitsland bent gegaan om uw echtgenote te kunnen laten overkomen. Indien u daadwerkelijk een individuele vrees zou hebben gehad of nog steeds zou hebben ten opzichte van uw thuisland is het bovendien vreemd dat u niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd in België (waar u aankwam in 2012), maar dat u integendeel tot begin 2014 heeft gewacht om asiel aan te vragen in Duitsland. Deze erg laattijdige asielaanvraag doet verder de nodige vragen rijzen bij de oprechtheid van uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst. Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen, maar ook bevestigd door informatie van de Duitse asielinstanties, dat u in het kader van uw asielaanvraag in Duitsland een andere naam en een andere geboortedatum heeft opgegeven dan voor de Belgische autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het op deze manier misleiden van een Europese asielinstantie doet dan weer de nodige vragen rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid en bijgevolg eveneens bij de oprechtheid van uw beweerde en aangehaalde vrees ten aanzien van uw thuisland. U verklaart verder over de door u ingediende asielaanvraag in Duitsland dat u een negatief antwoord heeft gekregen, dat u beroep heeft ingediend, maar dat u weer naar België bent gekomen alvorens er een uitspraak in beroep plaatsvond (wat bevestigd wordt door de Duitse asielinstanties). Voorgaande vaststellingen doen vooreerst vragen rijzen bij de doelstelling van de door u ingediende asielaanvragen. Een asielaanvraag kan immers niet dienen met als eerste doel een gezinshereniging tot stand te brengen, maar vormt in eerste instantie een vraag tot internationale bescherming voor de indiener zelf. Uw erg laattijdige asielaanvraag doet verdere vragen rijzen over de door u aangehaalde persoonlijke vrees ten opzichte van uw thuisland. Tot slot kunnen ernstige vragen gesteld worden bij uw algemene geloofwaardigheid gezien de vaststelling dat u een andere naam en geboortedatum heeft opgegeven in het kader van uw eerste asielaanvraag in Duitsland.

Ten tweede dienen volgende opmerkingen gemaakt te worden bij de door u aangehaalde vrees ten opzichte van de schoonbroers van uw echtgenote met wie u in het geheim gehuwd zou zijn. Zo haalde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u niet kan terugkeren naar Somalië omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land (zie vragenlijst CGVS, dd.2 augustus 2016, p.1 en 2). Wanneer u tijdens dit gehoor voor de DVZ gevraagd werd of u nog iets toe te voegen heeft, verklaart u dat u uit België vertrokken bent omwille van uw persoonlijke situatie omdat uw ouders niet wisten dat u getrouwd was. U voegde eraan toe dat België u niet had kunnen helpen om uw vrouw en kinderen te laten overkomen, en dat u daarom naar Duitsland bent gegaan (zie vragenlijst CGVS, p.2). U liet tijdens het gehoor voor het CGVS bijgevolg op geen enkel moment een vrees vallen ten opzichte van uw schoonfamilie in Mogadishu. Over deze vragenlijst zei u voor het CGVS dat het u niet werd voorgelezen en dat u uw verklaringen voor de DVZ daarom niet ondertekend heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). De hiervoor geciteerde vragenlijst werd echter wel door u ondertekend (zie administratief dossier). U haalde voor het CGVS aan dat u niet alle redenen van uw asielaanvraag heeft kunnen aangeven, maar uit de vragenlijst (opgesteld tijdens uw gehoor voor de DVZ), die u zelf heeft ondertekend, blijkt echter duidelijk dat er u werd gevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht. U verklaarde toen dat u vluchtte omdat het niet veilig is in uw land. U verwees hierbij naar aanslagen. Er werd u gevraagd of u persoonlijk bedreigd werd maar verklaarde van niet (zie vragenlijst CGVS, p.2). Hieruit blijkt duidelijk dat u voldoende tijd en ruimte heeft gekregen om uw vrees te verduidelijken. Dat u op het interview op DVZ op geen enkel moment verwees naar de vrees voor uw schoonbroers ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de aanwezigheid van een persoonlijke vrees. Van iemand die daadwerkelijk een vrees heeft ten opzichte van zijn schoonfamilie, zou men kunnen verwachten dat hij hier consistente verklaringen over kan afleggen gedurende verschillende momenten. U verklaarde echter enkel dat u naar Duitsland bent gegaan omdat u uw echtgenote en kinderen wilde laten overkomen, en u verwees enkel naar de algemene veiligheidssituatie in uw land van herkomst, wanneer u gevraagd werd naar de redenen van uw asielaanvraag.

Verder is uw vrees ten opzichte van uw schoonfamilie louter berust op veronderstellingen van uw persoon.

Zo haalde u voor het CGVS aan dat u uw schoonbroers, H. en L., vreest bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.5 en p.15). U gaf echter ook aan dat jullie gehuwd zijn toen u vijftien jaar was en dat u sindsdien nooit enige bedreigingen heeft ontvangen van uw schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Uw schoonfamilie wist immers niet dat u de vader was. U heeft zelf ook nog nooit contact gehad met uw schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Wanneer u gevraagd werd waarom u denkt dat de schoonbroers van uw echtgenote u iets zouden aandoen, antwoordde u dat u ze vreest omdat jullie in het geheim gehuwd zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.14-15). U heeft echter uw schoonfamilie nog nooit zelf ontmoet en heeft op geen enkel moment enige bedreigingen van hun zijde ontvangen zodat de door u aangehaalde vrees voor uw schoonbroers enkel rust op veronderstellingen en niet op enige concrete aanwijzingen. U situeert uw vrees bovendien specifiek ten opzichte van uw twee schoonbroers. Echter, over deze schoonbroers weet u hoegenaamd niets te vertellen. U kent weliswaar hun namen, maar u heeft hen nooit ontmoet, u heeft geen idee waar ze wonen en bij wie ze zouden inwonen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of uw schoonbroers dan apart van de rest van de familie wonen, verklaart u dat u helemaal niet weet of ze samen op een plaats wonen, of op twee verschillende plaatsen. (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat u uw vrees hoegenaamd niet kan concretiseren. Uw vrees is ten eerste louter gebaseerd op veronderstellingen. Bovendien kan u zo goed als niets vertellen over de personen die u vreest in geval van een eventuele terugkeer naar Mogadishu.

Voorts kunnen nog enkele bemerkingen gemaakt worden betreffende het door u aangehaalde geheime huwelijk met uw echtgenote. Zo legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot de voorzorgen die u nam in het licht van de risico's en problematische gevolgen van jullie beweerde geheime huwelijk. Zo verklaarde u dat u op afstand trouwde met uw echtgenote. U vertelde hierover dat "sommige religieuzen zeggen dat 90 km legaal is, anderen niet. Voor die laatste groep moet je sowieso naar de ouders van de huwelijkspartner gaan." (zie gehoorverslag CGVS, p9) Toch hebt u nooit uw schoonfamilie, op de tante van uw echtgenote na, ontmoet – laat staan toestemming gevraagd voor het huwelijk. (gehoorverslag, p9) Dit is opmerkelijk, zeker gezien u verklaarde dat u niet wist wat uw schoonfamilie van het huwelijk zou vinden. (zie gehoorverslag CGVS, p13) U legde uit aan uw echtgenote dat uw eigen familie jullie huwelijk niet zou accepteren. Toch overtuigde u haar om te trouwen met u. (zie gehoorverslag CGVS, p12) Jullie trouwden dus op uw initiatief, desondanks dat úw familie er tegen zou zijn. Pas achteraf bleek dat h  r familie er ook problemen mee had. U ging er van dat haar familie liever een rijke huwelijkspartner voor uw echtgenote zouden willen. Even later verklaarde u dan weer dat uw schoonfamilie zeker zou weigeren, terwijl u eerder had verklaard dat u niet wist hoe ze zouden reageren. (zie gehoorverslag CGVS, p13) Enerzijds komt het niet waarachtig over dat u uw verklaringen aanpaste naargelang de verschillende vragen die de dossierbehandelaar u stelde. Anderzijds, gaf u geen overtuigende verklaringen omtrent het feit dat u op voorhand geen toestemming voor het huwelijk vroeg aan uw schoonfamilie, iets wat mogelijks de gevolgen van jullie huwelijk zou kunnen hebben minimaliseren.

Tot slot kunnen enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaring dat uw familie erg vasthoudt aan clanachtergrond van toekomstige huwelijkspartners enerzijds, en uw erg beperkt clankennis anderzijds. Het sterk vasthouden aan clanachtergrond van toekomstige huwelijkspartners staat in schril contrast met uw beperkte clankennis. Zo kon u maar z  r beperkt uw clanlijn opzeggen. U kon tot de naam van uw overgrootvader gaan en u wist dat u Habr Gedir, subclan Sacad, bent. Later kon u toch tot Reer Abdi, Reer Subeer en Reer Dhegeey gaan. (zie gehoorverslag CGVS, p12) Habr Gedir behoort volgens uw verklaringen en volgens de informatie tot Hawiye. Ook uw echtgenote behoort tot de Hawiye. (zie gehoorverslag CGVS, p12) U verklaarde hierover dat uw familie wou dat u trouwde met iemand van uw clan, de Habr Gedir – Sacad, en "specifieker iemand van [jullie] subclan", namelijk de Reer Cabdi. (zie gehoorverslag CGVS, p12) Wanneer u gevraagd werd waarom u zo weinig over uw eigen clan wist te vertellen, verklaarde u dat uw vader de clanlijn niet belangrijk vindt. (zie gehoorverslag CGVS, p11) Hij wou echter wel dat u per se met iemand van dezelfde subclan trouwde. In dit opzicht is het zeer merkwaardig dat u zo beperkt uw clanlijn kon opnoemen en doet de nodige vragen rijzen bij uw bewering dat uw familie zich zou verzetten tegen uw huwelijk met iemand van een andere subclan. Bovendien speelt clanachtergrond een belangrijke rol in de Somalische gemeenschap. (zie administratief dossier) Deze context in combinatie met de sterke wens van uw familie om u met iemand van uw eigen subclan te laten trouwen maakt het zeer merkwaardig dat u maar zo beperkt uw clanlijn kon opnoemen.

Bovenstaande pertinente vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw vrees ten opzichte van uw schoonfamilie – meer bepaald ten opzichte van uw twee schoonbroers – ten gevolge van het beweerde geheime huwelijk met uw echtgenote - niet aannemelijk kan maken.

Ten eerste heeft u deze vrees op geen enkel moment vermeld tijdens eerdere gehoren in het kader van uw asielaanvraag. Ten tweede lijkt u meer de nadruk te leggen op uw wens om uw echtgenote en kinderen te laten overkomen dan op een eventuele individuele vrees ten opzichte van uw land van herkomst. Tot slot kan u uw vrees ten opzichte van uw schoonfamilie op geen enkele wijze concretiseren. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In uw geval wordt een terugkeer naar Mogadishu geëvalueerd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad.

Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviseerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten.

De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlements- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert hij een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Hij licht toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende partij haalt eerstens aan dat verzoekende partij reeds een asielaanvraag indiende in Duitsland en dat deze negatief werd afgesloten. Tevens verwijt zij verzoekende partij laattijdig asiel te hebben aangevraagd in België:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij is in België aangekomen op basis van gezinshereniging met haar moeder. Vanaf dat ogenblik had zij verblijfsrecht en was zij uiteraard beschermd tegen enige vorm van uitwijzing. Zij heeft daarom ook niet onmiddellijk asiel aangevraagd, ook al had zij weldegelijk persoonlijke problemen in Mogadishu.

Gezien haar echtgenote en kinderen in Somalië waren achtergebleven en ook hun leven in gevaar was is zij, op aanraden van mensen uit de Somalische gemeenschap naar Duitsland gereisd om aldaar asiel aan te vragen en haar familie naar Europa en in veiligheid te kunnen brengen.

Haar persoonlijke problemen zijn onlosmakelijk verbonden met die van haar echtgenote. Zij zijn immers zonder toestemming gehuwd en hebben 2 kinderen gekregen. De familie van haar echtgenote is te weten gekomen dat verzoekende partij de vader is van de kinderen en dat zij zonder toestemming gehuwd zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij bij haar gehoor op de DVZ niet gesproken zou hebben over haar persoonlijke problemen in Mogadishu en haar vrees voor haar schoonbroers:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft evenwel vanaf het begin van het gehoor aangegeven dat er zich verschillende problemen hebben voorgedaan op her DVZ gehoor. Zij heeft zelfs geweigerd de documenten te ondertekenen, omdat er onenigheden zijn ontstaan tussen haar de tolk en de interviewer. P. 2 CGVS

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2]

Er werd haar op het CGVS dan ook verzekerd dat zij op het Commissariaat voldoende tijd zou krijgen om haar problemen in detail uiteen te zetten. Deze mogelijkheid heeft zij niet gehad bij de DVZ en zij meent dan ook dat het haar thans niet verweten kan worden dat zij over bepaalde zaken niet gesproken zou hebben op dat 'gehoor'.

Op het CGVS zette verzoekende partij erg gedetailleerd haar problemen uiteen: p. 3 -4 CGVS

[CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3-4]

Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals uiteengezet op het CGVS.

II.1.3. Verwerende partij stelt tevens dat de vrees van verzoekende partij zou berusten op loutere veronderstellingen:

[citaat bestreden beslissing]

Het hoeft niet te verbazen dat verzoekende partij niet veel kan vertellen over haar schoonbroers. Zij heeft ze immers zelfs nog nooit ontmoet. Dat betekent echter niet dat haar vrees ten opzichte van hen niet reëel zou zijn. Zij wisten immers een hele lange tijd niet dat verzoekende partij de vader was van de kinderen van hun zus en dat zij het was die in het geheim met haar gehuwd was. Nu zij dat te weten zijn gekomen, willen zij zich wreken om de familie eer te redden.

II.1.4. Tenslotte heeft verwerende partij haar bedenkingen bij het geheim huwelijk van verzoekende partij en haar echtgenote:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij verliest uit het oog dat verzoekende partij en haar echtgenote ten tijde van het huwelijk amper 15 jaar oud waren. Zij waren kinderen en tot over hun oren verliefd. Zij wilden trouwen met elkaar maar wisten dat hun families er niet akkoord mee zouden gaan. Zij hielden geen rekening met de nodige toestemmingen. Er kan dan ook niet verwacht worden dat zij op die leeftijd een correcte risico-inschatting van de gevolgen van hun huwelijk hadden moeten kunnen maken en volgens de legitieme manier trouwen.

Verwerende partij is erg onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het relaas van verzoekende partij en heeft ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd. Het leven van verzoekende partij is in gevaar in Mogadishu.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"

- In een tweede middel licht verzoeker toe als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 9 juni 2017 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo stelt het CEDOCA-rapport op de p. 27-28:

[citaat uit COI Focus]

II.2.2. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50) :

[citaat uit COI Focus]

Het rapport geeft aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Aldus dient de grootste voorzichtigheid aan de dag worden gelegd bij de analyse hiervan. Het vermeldt daarentegen wel dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017. Het schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in gans 2016!

Cf. p. 51 :

[citaat uit COI Focus]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.3. De Verenigde Naties beklemtonen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, tevens in Mogadishu (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS. ⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April."

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en Aldus het non refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial

control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia." De humanitaire situatie is er rondt desastreus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.4. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance.

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij leven wel veilig te noemen valt.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 4 juni 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu” van Cedoca van 26 januari 2018 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden beslissing geenszins door in zijn verzoekschrift te volharden dat zijn asielrelaas gedetailleerd en geloofwaardig is, waarbij hij zich in wezen beperkt tot het louter parafraseren en herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker zijn asielaanvraag laattijdig heeft ingediend. Verzoeker verbleef sinds april 2013 in België en vroeg slechts op 13 januari 2014 asiel aan in Duitsland. Van verzoeker, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst en een dringende nood heeft aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk bij zijn aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Zijn verweer dat hij naar België kwam via de procedure tot gezinshereniging en er over een verblijfsrecht beschikte, kan verzoeker niet ontslaan van de verplichting zijn nood aan internationale bescherming zo vlug mogelijk kenbaar te maken. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoeker heeft hierbij bovendien de Europese asielinstanties doelbewust trachten te misleiden, gezien hij bij zijn verzoek in Duitsland een andere naam en geboortedatum opgaf dan voor de Belgische overheid. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zijn verzoek niet om redenen van overmacht laattijdig indiende, maar dat dit een eigen keuze betrof en dat hij hierbij bedrog pleegde. Verzoeker relativeert door zijn eigen gedrag dan ook zijn nood aan internationale bescherming.

De geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging wordt verder ondergraven doordat hij tijdens de procedure meermaals aangaf dat hij enkel internationale bescherming vroeg in Duitsland om zijn echtgenote en kinderen naar Europa te laten overkomen (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 2, CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 4 en 5), hetgeen hij nogmaals aangeeft in zijn verzoekschrift. Met het verweer dat het leven van zijn echtgenote en kinderen in gevaar was, toont verzoeker niet aan dat hij internationale bescherming vroeg in Europa omdat hij zelf over een persoonlijke vervolgingsvrees beschikte in Somalië. Dit wordt verder bevestigd doordat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de Belgische procedure geen melding maakte van een vrees voor vervolging door zijn schoonbroers toen hem gevraagd werd wat hij vreesde bij een terugkeer naar Somalië. Verzoeker verwees enkel naar de algemene veiligheidssituatie in Somalië en het feit dat hij in Duitsland internationale bescherming vroeg om zijn vrouw en kinderen naar België te brengen. Hij verklaarde verder dat hij nooit persoonlijk bedreigd geweest is (CGVS-vragenlijst, stuk 10, p. 1-2). Indien verzoeker daadwerkelijk een vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van zijn schoonfamilie, kan van hem weldegelijk worden verwacht dit te vermelden in elke fase van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker stelt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende tijd kreeg om zijn problemen uiteen te zetten en het aldus niet aan hem kan worden verweten dat hij deze feiten niet vermeldde. De Raad merkt echter op dat verzoeker er bij het invullen van de vragenlijst op wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid, zodat het verzoek om bondig te antwoorden verzoeker geenszins ontslaat van de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Verzoekers verweer dat er problemen waren tijdens het interview en dat hij weigerde om de documenten die hij verkreeg te ondertekenen, gaat voorbij aan de pertinente en terecht vaststelling in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en dat hij deze voor akkoord ondertekende zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Verzoeker verklaarde zich dan ook uitdrukkelijk akkoord met de inhoud ervan.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift bovendien andermaal tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging door zijn schoonbroers omwille van zijn geheim huwelijk. Hij gaat echter voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat zijn vrees louter gebaseerd is op veronderstellingen in zijn hoofde. Hij verklaarde immers dat hij op zijn vijftiende gehuwd is met zijn echtgenote, maar dat hij zijn schoonbroers nog nooit heeft ontmoet. Hij weet niet waar zijn schoonbroers wonen of bij wie ze zouden inwonen en of zij samen op één plaats zouden wonen. Verder verklaarde hij dat hij nog nooit enige bedreigingen van hen heeft ontvangen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5, 10, 15-16). Verzoeker slaagt er dus op geen enkel moment in om zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Hij voert aan dat het normaal is dat hij geen informatie heeft over zijn schoonbroers omdat hij hen nog nooit heeft ontmoet, doch verzoeker gaat eraan voorbij dat hij naar aanleiding van de vervolging door zijn schoonbroers internationale bescherming vraagt in België. Er kan dus van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege over zijn schoonbroers zou informeren, dit temeer daar verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn echtgenote en zich dus in de mogelijkheid bevindt om meer informatie over hen te bekomen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 11). Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot het geheime huwelijk met zijn vermeende echtgenote: *“Voorts kunnen nog enkele bemerkingen gemaakt worden betreffende het door u aangehaalde geheime huwelijk met uw echtgenote. Zo legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot de voorzorgen die u nam in het licht van de risico's en problematische gevolgen van jullie beweerde geheime huwelijk. Zo verklaarde u dat u op afstand trouwde met uw echtgenote. U vertelde hierover dat “sommige religieuzen zeggen dat 90 km legaal is, anderen niet. Voor die laatste groep moet je sowieso naar de ouders van de huwelijkspartner gaan.”(zie gehoorverslag CGVS, p9) Toch hebt u nooit uw schoonfamilie, op de tante van uw echtgenote na, ontmoet – laat staan toestemming gevraagd voor het huwelijk.(gehoorverslag, p9) Dit is opmerkelijk, zeker gezien u verklaarde dat u niet wist wat uw schoonfamilie van het huwelijk zou vinden.(zie gehoorverslag CGVS, p13) U legde uit aan uw echtgenote dat uw eigen familie jullie huwelijk niet zou accepteren. Toch overtuigde u haar om te trouwen met u.(zie gehoorverslag CGVS, p12) Jullie trouwden dus op uw initiatief, desondanks dat úw familie er tegen zou zijn. Pas achteraf bleek dat h  r familie er ook problemen mee had. U ging er van dat haar familie liever een rijke huwelijkspartner voor uw echtgenote zouden willen. Even later verklaarde u dan weer dat uw schoonfamilie zeker zou weigeren, terwijl u eerder had verklaard dat u niet wist hoe ze zouden reageren.(zie gehoorverslag CGVS, p13) Enerzijds komt het niet waarachtig over dat u uw verklaringen aanpaste naargelang de verschillende vragen die de dossierbehandelaar u stelde. Anderzijds, gaf u geen overtuigende verklaringen omtrent het feit dat u op voorhand geen toestemming voor het huwelijk vroeg aan uw schoonfamilie, iets wat mogelijks de gevolgen van jullie huwelijk zou kunnen hebben minimaliseren.”*

De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde dat hij naar aanleiding van zijn geheim huwelijk vervolging vreest door zijn schoonbroers, zodat redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij dit huwelijk middels zijn verklaringen aannemelijk kan maken en kan toelichten waarom hij er bewust voor koos om zonder toestemming in het geheim te huwen met zijn echtgenote. Het loutere feit dat verzoeker amper vijftien jaar oud was op het moment van zijn geheim huwelijk, kan bezwaarlijk een afdoende verklaring vormen voor verzoekers risicovolle gedrag, temeer daar hij eerst verklaard had dat hij niet wist hoe zijn schoonfamilie zou reageren (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 13). Verzoekers incoherente verklaringen met betrekking tot zijn geheime huwelijk doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

De Raad merkt bijkomend op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder in België erkend werd als vluchteling (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 8). Verzoeker verklaarde tijdens het CGVS-interview dat zijn moeder hem nooit verteld heeft waarom zij Somalië is ontvlucht (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7), en verzoeker heeft gedurende de procedure nooit enige vrees voor vervolging omwille van de problemen van zijn moeder geponeerd. Aldus kan op basis van de gegevens in het administratief dossier in onderhavig verzoek om internationale bescherming niet worden besloten tot een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker omwille van de problemen van zijn moeder.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.”* van Cedoca van 26 januari 2018 bovenvermelde analyse genoegzaam bevestigt.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker verwijst verder naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Het is aan verzoeker om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Verzoeker voert geen andere redenen aan waar hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP